

CHƯƠNG THỨ HAI MƯỜI BỐN

ĐUỔI THEO HUNG THỦ

Tiểu Phi nhắm mắt trầm ngâm, lẩm bẩm :

-Thiên Phong Thập Tứ Lang vốn không phải một mình đến Trung thổ, mà đem theo hai đứa con. Trước khi chết, y gửi gắm một đứa con lại cho Nhậm Từ, còn lại một đứa kia y đã trao cho ai ? Trong thiên hạ, ai là người biết vụ này ?

Một bí mật đã được chìm đi suốt hai mươi năm, muốn tìm ra manh mối quả là một điều hết sức khó khăn !

Nhưng Tiểu Phi đột nhiên nhảy dựng lên, hét lớn một mình:

-A ! Ta biết rồi Thiên Phong Thập Tứ Lang đã đem đứa con thứ hai ký thác cho Nhậm Từ, thì đứa con lớn nhất định là đã gửi gắm cho người động thủ đầu tiên với y. Chỉ cần ta tìm ra kẻ đó là ai, ta có thể biết được hắn là ai !

Tuy hiện giờ chàng chưa biết đối thủ của Thiên Phong Thập Tứ Lang trước Nhậm Từ là ai. Nhưng lòng đã đoán định được vài điểm rất xác đáng.

Thứ nhất: tiếng tăm người đó phải rất cao.

Bởi thế, Thiên Phong Thập Tứ Lang mới đầu tiên tìm y, rồi mới tìm Nhậm Từ, vậy thì, một kẻ tiếng tăm có thể hơn cả Bang chủ Cái bang là nhân vật nào ? Cái phạm vi của sự kiện đã được thu hẹp rất nhiều !

Thứ nhì: Võ công của nhân vật đó nhất định cũng rất cao, cho nên mới đã thương được Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Thứ ba: Tánh khí của nhân vật đó cũng như Nhậm Từ : rộng rãi, khoan dung, cho nên mới thu nhận và dưỡng nuôi con của Thiên Phong Thập Tứ Lang để lại, hết lòng truyền dạy võ công của bản thân.

Thứ tư: Nhân vật đó tánh nết cũng không thích khoe khoang, cho nên tuy thắng được đao pháp vô song của đất Đông doanh, trong giang hồ vẫn không một ai hay biết !

Thứ năm: Nhân vật đó phải là người của vùng Mân Nam, cho nên Thiên Phong Thập Tứ Lang sau khi bị hắn đánh trọng thương, vẫn có thể kịp thời đến hội kiến với Nhậm Từ.

Tiểu Phi thở phào một hơi dài, khoái trá:

-Bây giờ, những điều ta biết không còn là ít nữa.

Phấn khởi, Tiểu Phi lướt nhanh ra khỏi mui, quơ lấy mái chèo, đưa con thuyền cập trở vào bờ.

Vừa bước lên bờ hồ, chợt nghe có tiếng gió ngựa nện lên vang dội và tiếng của một người từ xa gọi tới:

-Đạo Soái Lưu Hương đó phải không ?

Tiếng quát dứt, ngựa cũng vừa lướt tới, người trên lưng ngựa vội tung mình nhảy xuống, nhìn kỹ đúng là Hắc Trân Châu.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Hắc huynh quả nhiên tìm đến, còn cô ấy đâu ?

Hắc Trân Châu cắn môi một lúc và lạnh lùng:

-Cô ta quả nhiên biết nghe lời, đã ngoan ngoãn trở về nhà rồi !

Nhưng gã vọt trợn mắt lớn tiếng:

-Nhưng ta cần hỏi người, cha ta hiện giờ ở đâu ? Tại sao người luôn luôn cố ý chẳng muốn nói ra ?

Tiểu Phi khép nhẹ mí mắt, buồn buồn đáp:

-Lệnh tôn đã ... đã khuất rồi !

Hắc Trân Châu giật mình biến sắc:

-Người ... người nói gì ?

Tiểu Phi thở dài:

-Tôi đã di thể của lệnh tôn cất giữ rất kỹ lưỡng. Tại ghềnh Hồng Trạch, Hắc huynh cứ đến thăm nhà lão gù họ Lý trong một xóm chài cạnh bờ biển, lão sẽ đưa Hắc huynh lên thuyền tôi, và khi gặp được Tô Dung Dung, Hắc huynh sẽ thấy lại di thể của lệnh tôn.

Hắc Trân Châu sấn tới một bước quát lên:

Tại sao thi hài của cha ta lại ở trên thuyền người, phải chăng người đã giết hại ông ?

Tiểu Phi cười thản :

-Những khúc chiết bên trong, nhất thời khó mà nói hết được, nhưng Tô Dung Dung sẽ nói cho Hắc huynh biết ... còn như hung thủ giết chết lệnh tôn, hiện giờ đang ở trên chiếc tiểu thuyền kia !

Chàng chưa nói hết câu, Hắc Trân Châu đã như một trận gió vọt nhanh xuống thuyền.

Tiểu Phi chớp chớp mắt và vọt nói to lên:

-Xin tạm mượn ngựa có chuyện cần, xong việc sẽ hoàn lại ...

Miệng thốt, người đã vọt lên lưng ngựa ra roi phóng nước đại ...

Tiểu Phi, nơi Ni sơn sau khi gặp mặt được Thu Linh Tố, liền xuống núi vào nhà tiều phu lấy ngựa trở về thành Tế Nam.

Vì quyết tâm tìm ngay Nam Cung Linh, cho nên chàng không vội trả ngựa cho Hắc Trân Châu mà gởi vào một gian khách điểm, kịp khi chàng đến nơi Cái bang hương đường, con ngựa cũng lồng ra khỏi chuồng, theo lối cũ trở về tìm chủ.

Chính nhờ con ngựa đó mà Hắc Trân Châu và Nhất Điểm Hồng biết được sự hiện diện của to tại thành Tế Nam, nên mới kịp thời đến cứu Tô Dung Dung.

Và cũng nhờ vào việc của con ngựa, Tiểu Phi chỉ trong khoảng thời gian ngắn đến được ngay Mân Nam.

Nhưng đến nơi đây, chàng chỉ cảm thấy một nỗi thất vọng vô bến bờ !

Một dĩ vãng trôi qua hai mươi năm, mọi người hầu như đã quên mất. Kể cả họ Trần, Lâm là hai họ đại võ lâm thế gia hùng cứ cả cõi Mân Nam bao lâu nay, cũng không một người nào nghe đến cái tên Thiên Phong Thập Tứ Lang !

Hôm ấy Tiểu Phi lần ngựa đến miền Tiên Du, phong cảnh tuy rằng rất đẹp, nhưng Tiểu Phi hầu như mất hết mọi hứng thú thưởng ngoạn, cho đến thú uống rượu cũng biến đi đâu mất chàng chỉ gọi một bình trà giải lao.

Mân nam vốn là khu sản xuất trà ngon, cho nên Trấn Tiên Du, đâu đâu cũng trà quán lênh khênh, dụng cụ uống trà cũng thật là đặc biệt ...

Ấm khách người nào cũng mất khế lim dim, chung trà còn nhỏ hơn cả chung rượu từng hộp nhỏ chậm rãi, nhâm nhi ...

Đến đất Mân Nam, kẻ nào đại dột dùng chung lớn uống trà, tất sẽ bị người dân đất đó xem như là trâu uống !

Tiểu phi cũng gọi một bình trà vừa thơm vừa chát, loại chánh của Thiết Quan Am, chát đến muốn quéo cả lưỡi, nhưng khi trôi qua nóc giọng, mùi thơm cứ phảng phất ở kẻ răng và cái hậu ngòn ngọt của nó cứ còn trong miệng !

Uống heat hai quận trà, tâm tình xáo trộn của Tiểu Phi qua hơi trà ấm mát đã dần dần bình lặng.

Cho đến bây giờ, chàng mới hiểu ra rằng quy củ uống trà của Mân nam sở dĩ quá phức tạp chính là để cho tâm tình con người bình lặng.

Công phu tu tâm dưỡng tính của người Mân Nam sâu dày hơn người xứ khác, chính nhờ từ trong từng chung trà đậm nho nhỏ đó mà luyện ra.

Ấm khách trong trà quán rất là nhiều, nhưng mỗi người đều nho nhỏ luận bàn, so với lời ồn ào chuyện trò như mổ bò của người phương bắc, thật khác xa một trời một vực.

Ngay khi đó, có hai tên đại hán áo gấm, bô bô cười nói bước vào.

Một gã mặt đỏ chằng chịt, sau long mang xeo xéo một chiếc túi bằng vải vàng. Vừa đi vào gã vừa cười hề hả:

-Tha hương ngộ cố tri thật một chuyện vui nhất trên đời tiểu đệ hôm nay nhất định phải đãi Phùng huynh vài bình mới được !

Gã thứ hai râu ria vừa bờ quanh hàm, cười vang đáp:

-Tiền huynh ở Mân Nam đã lâu, không lẽ chỉ thích uống trà mà không thích uống rượu ?

Gã mặt đỏ được gọi là Tiền huynh cười đáp:

-Rượu ? Cái đó ngầy nào Phùng huynh lại không có uống ? Nhưng đệ hôm nay muốn mời Phùng huynh thưởng thức là một tiên phẩm trong các loại trà ! Chẳng phải đệ khoác lác, nhưng cái thứ trà này chưa chắc trong đời Phùng huynh có dịp uống được !

Tất cả ẩm khách trong trà quán, đều hướng mắt khó chịu nhìn về phía hai người, nhưng gã mặt rỗ họ Tiền y như chẳng biết có ai, thản nhiên từ trong bao vải vàng, lôi ra, một ống trúc dài dài.

Nắp ống trúc vừa được mở, một mùi thơm nhẹ nhàng dễ chịu đã thoảng vào mũi mọi người.

Gã râu ria họ Phùng hếch mũi hít hít luôn mấy lượt và sặc cười :

-Chà ! Trà thơm quá ! Lâu ngày không gặp, chẳng ngờ Tiền huynh trở nên phong nhã như thế !

Gã mặt rỗ cẩn thận hnón ra một nhúm trà, dạn dò tên “trà bác sĩ” phải dùng nước sôi tốt nấu châm cho một bình, đoạn mỉm cười quay sang họ Phùng:

-Thực tình mà nói, tuy trà đệ mang sẵn theo người, nhưng nếu không gặp người bạn cố tri như Phùng huynh, ngày thường một mình đệ, tiếc đến độ không dám lấy ra uống !

Gã râu rồng cười ha hả:

-Đã tiếc không nỡ uống, tại sao Tiền huynh cứ đeo kè kè bên mình ?

Gã mặt rỗ nhếch nhẹ nụ cười:

-Chỉ vì có một vị võ lâm tiền bối rất thích uống trà năm xưa tiểu đệ lại có thọ ân của ông ta, nhưng không có gì báo đáp được. Cho nên, cứ mỗi năm, tiểu đệ xoay đủ cách để tìm ra thứ trà này, để dâng tặng người để gọi là tỏ chút lòng thành của mình. Bởi vì, ngoài trà ra, ông không chịu thọ nhận vật gì khác cả !

Gã râu rồng tò mò:

-Vậy vị võ lâm tiền bối đó là ai, mà khiến Tiền huynh kính nể dường ấy ?

Gã mặt rỗ thoáng đắc ý:

-Phùng huynh có nghe đến danh Thiên Phong đại sư chứ ?

Gã râu ria thất thanh kêu lên:

-Thiên Phong đại sư ? Phải chăng là vị chưởng môn Thiếu Lâm của Nam chi ? Là Phương trượng đại sư của Bồ Đề Thiên Thiếu Lâm ?

Gã mặt rỗ gật đầu:

-Ông ta đấy !

Tiểu Phi chợt rúng động, rời ghế bước sang tươi cười:

-Tiền Ma Tử, ta là bạn cũ của người đây, sao chẳng mời ta uống trà thế ?

Gã mặt rỗ đảo mắt nhìn chàng từ trên xuống dưới và cau ngay nét mặt :

-Bằng hữu là ai ? Tại hạ hình như chưa được quen thì phải ?

Tiểu Phi mỉm cười :

-Thành Bắc kinh, Thiết sư tử Hồ Đồng với câu chuyện Thần Dao họ Lý, không lẽ Tiền huynh đã quên ?

Vừa nghe dứt lời, gã mặt rỗ vội đứng dậy sững sốt :

-Các hạ đây là ...

-Tiểu Phi ha hả cười vang, cắt ngang câu nói:

-Biết được là đủ rồi, hà tất đề cập đến tên họ tại hạ ra !

Gã mặt rỗ vội chụp tay xá dài cung kính:

-Bảy năm trước, nếu chẳng nhờ ... công tử tương cứu, họ Tiền đã chết dưới tay Mai Hoa Kiếm Phương Hoàn Hòa và Long Vân trang chủ Long Tiêu Vân còn chi ? Tiền mỗ tuy không phút giây nào quên đại ân của công tử, nhưng tông tích của công tử như hạc nội mây ngàn, không ngờ hôm nay được hạnh ngộ nơi đây, thật là may mắn cho Tiền mỗ !

Tên râu ria thấy họ Tiền là một con người khó ai trêu tối, thế mà trước cái gã trẻ tuổi, lại hết sức cung kính nể nang, khiến hắn không khỏi thâm hoang mang khó hiểu.

Nhưng là kẻ từng trải giang hồ, chỉ thoáng xem qua sắc diện đã biết ngay gã thiếu niên hình như không muốn thấu lộ hành tung nên hắn cũng tuyệt nhiên không đề cập đến tối, chỉ dấn glên tươi cười chấp tay:

-Tại hạ Thùng Thiên Hòa, sau này kính nhờ công tử chỉ ích thêm cho !

Tiểu Phi cười đáp lễ:

-Đại danh của Dạ du thần, tại hạ từng nghe như sấm dội bên tai !

Hai người nhâm nhi hết hai bình trà, sau một lúc nói chuyện dưới đất trên trời, Tiểu Phi nghiêm mặt xoay thẳng câu chuyện vào chính đề:

-Tiền huynh vừa đề cập đến Thiên Phong đại sư phải chăng là vị lão hòa thượng của Thiếu Lâm mà bốn mươi năm về trước một chuông hạ ngã Thất Ác, một mình đấu với Thiên Môn tứ lão, danh rền thiên hạ đó chăng ?

Tiền Ma Tử cũng nhẹ cười:

-Năm xưa, khi Tâm Từ đại sư quy Tây thiên, tiếp nhiệm Thiếu Lâm môn hộ, đáng lý ra về phần của ông ta, nhưng ông lại nhường cho nhị sư đệ Tâm Hồ, trái lại mình lại lặn lội đến Mân Nam này, nghe đâu, cũng chỉ vì danh trà ở nơi đây !

Tiểu Phi trầm ngâm:

-Thiên Phong đại sư tiếp nhiệm Phương trượng Bồ Đề Thiên Thiếu Lâm chẳng biết là được bao năm rồi ?

Tiền Ma Tử đáp:

-Có lẽ cũng trên hai mươi năm !

Tiểu Phi không dẫn được, vỗ ghế đứng lên:

-Đúng lắm ! Chính là ông ta rồi, nhất định là ông ta, lý ra mình phải nghĩ đến ông ta từ trước mới phải !

Tiền Ma Tử ngạc nhiên:

-Công tử cũng có quen biết với Thiên Phong đại sư à ?

Tiểu Phi vẻ mặt lộ nét mừng, không đáp mà vụt hỏi:

-Tiền huynh nhắm thử tiếng tăm của Thiên Phong đại sư năm xưa, so với vị cố Nhậm lão bang chủ của Cái bang, ai hơn ai kém ?

Câu hỏi đột ngột của Tiểu Phi làm Tiền Ma Tử không khỏi ít nhiều hoang mang:

-Thiên Phong đại sư có thể nói là Bắc đầu Thái sơn của đương kim võ lâm, Nhậm lão tiền bối, tuy cũng tiếng tăm lẫy lừng, nhưng so ra với ông e rằng vẫn kém hơn một bậc !

Tiểu Phi lại hỏi:

-Võ công của ông ta rất cao ?

-Tiền Ma Tử đáp:

-Võ công của ông ta e rằng cho đến công tử ... cũng chẳng hơn được nổi !

Tiểu Phi sắc cười:

-Ông là người đạo hạnh thâm sâu, tất nhiên lòng khoan hậu rộng lớn, đâu để tài năng lộ liễu ra ngoài ?

Tiền Ma Tử cũng cười to, cất tiếng:

-Tuy truyền thuyết giang hồ cho rằng ông vì trà mà đến Mân Nam, nhưng theo tại hạ nghĩ, thì ông ta vì quen thú đàm bạc thanh tịnh, cho nên chẳng khứng tiếp nhiệm môn hộ Tung Sơn Thiếu Lâm !

Tiểu Phi nhẹ thở dài:

-Phải rồi kẻ giao thủ với Thiên Phong Thập Tứ Lang trước cả Nhậm Từ, trừ ông ta ra thì còn ai ? Thiên Phong Thập Tứ Lang có thể ký thác trưởng tử của mình cho ông, dù chết cũng rất yên lòng nhắm mắt !

Tiền Ma Tử không đành được lạ lùng:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang là vị nào thế ?

Tiểu Phi cười buồn :

-Là một con người hết sức lạ lùng, tuy y chết không tăm không tiếng, nhưng có thể khiến vị chủ môn của một đại phái cùng một đại bang phái lớn nhất trong thiên hạ phải thay y mà nuôi dưỡng hai đứa con thơ !

Một ý nghĩ chợt loé lên, Tiểu Phi rúng động kêu to:

-Hắn hướng vào Thiên Phong đại sư và Nhậm Từ lão bang chủ để khiêu chiến, phải chăng với ý định gởi gắm hai đứa con mình cho họ ? Phải chăng hắn mang một tâm sự gì rất đau thương hết còn muốn sống, chỉ mong sao cho đứa con sau này sẽ vượt bậc hơn người. Và do đó, hắn mới quyết chết dưới tay Thiên Phong đại sư và Nhậm Từ lão bang chủ, để hai người vì hắn mà phải tận tâm dạy dỗ cho hai đứa bé thành nhân ?

Càng nghe, Tiền Ma Tử càng hoang mang ngơ ngác:

-Công tử nói là ... vị Thiên Phong Thập Tứ Lang đó vì ... nên không tiếc hy sinh tính mạng của mình ?

Tiểu Phi như không nghe thấy, chỉ lẩm bẩm nói tiếp những ý nghĩ của mình:

-Hắn biết rõ hạng người như Thiên Phong đại sư và Nhậm lão bang chủ, không khi nào chịu cúi đầu thu dưỡng con của ai, nhưng nếu hắn chết trong tay họ, tất nhiên hai người sẽ khó đành lòng mà chối từ ...

Tiền Ma Tử càng rung động, buột miệng hỏi:

-Một người cha như thế thật là vĩ đại, nhưng chẳng biết hai đứa con của y là ai ?

Tiểu Phi ảm đạm :

-Một người là Nam Cung Linh !

Tiền Ma Tử kêu lên:

-Là vị bang chủ của Cái bang đó à ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải !

Tiền Ma Tử trố mắt:

-Còn người con kia ?

Tiểu Phi đáp từng tiếng một :

-Còn người con kia là ... là ...

Nhưng chàng vụt bỏ lửng câu nói, ngừng đầu thở dài áo não:

-Chỉ mong ta đoán trật, chỉ mong là cái tên hung thủ bí mật đó, không phải là hắn !

Tiền Ma Tử lại một phen giật mình:

-Hung thủ ?

Tiểu Phi đáp:

-Theo chỗ tại hạ biết, hắn đã giết chết chín người vô cố, bây giờ nạn nhân kế tiếp ...

Chàng vụt nhảy dựng lên, thất thanh:

-Nạn nhân kế tiếp phải chăng là Thiên Phong đại sư ?

Tiền Ma Tử bật cười lên:

-Điều đó công tử khỏi phải lo xa, bất luận người đó là ai nhưng nếu muốn gia hại Thiên Phong đại sư, sợ rằng giờ chết đã điểm cho hắn vậy. pds đã lâu không dự đến việc đời, nhưng võ công vẫn không bao giờ lụi !

Tiểu Phi cười thẳm:

-Nếu Tiền huynh biết hắn là ai rồi, tất sẽ không còn nói lên câu đó, hắn ...

Tiền Ma Tử không sao dần được:

-Vậy hắn là ai ?

Hình như chẳng muốn nói ra tên họ của hắn là ai, Tiểu Phi trầm ngâm một thoáng rồi nói lảng đi:

-Tại hạ có chuyện muốn gặp Thiên Phong đại sư, luôn tiện thay Tiền huynh mang trà lên biếu cho người, Tiền huynh có tin tưởng được chăng ?

Tiền Ma Tử lập tức tháo cái túi vải trên lưng xuống trao cho Tiểu Phi tươi cười:

-Đừng nói chi bao trà tâm thường, mà cho đến cả sinh mạng Tiền Ma Tử này có giao cho công tử, Tiền Ma Tử tôi cũng vẫn tin tưởng như thường !

Tiểu Phi mỉm cười chưa kịp nói gì, chợt thấy tên “trà bác sĩ” vội vã tiến lại, cung kính nghiêng mình thi lễ cùng chàng:

-Thưa công tử, vị khách ngồi nơi bàn góc bên kia có vài lời muốn nói với công tử, chẳng hay công tử có chịu khó bước sang không ?

Tiểu Phi không khỏi đưa mắt nhìn sang phía ấy, có vị khách áo xám đang ngồi ngoảnh mặt vào tường mà cả tiếng đồng hồ rồi chẳng hề thấy hấn động đậy.

Trên đầu hấn đội một chiếc nón rộng vành sùm sụp đến tận mang tai, nhưng bây giờ thì chiếc nón đã trật xuống gáy che lấp mất đầu, chỉ còn lộ ra mái tóc bạc lâm râm.

Vừa bước vào trà quán, Tiểu Phi đã có phần nào hoài nghi người khách lạ lùng ấy, vì mọi động tĩnh trong quán, hấn vẫn cứ đầu mặt vào tường, không hề quay lại.

Và từ lúc Tiểu Phi vào quán cho đến bây giờ, hấn cũng chẳng day qua nhìn, cho đến mặt mũi hấn ra sao, Tiểu Phi cũng không thấy thì tại sao bỗng nhiên hấn biết chàng và ngỏ ý mời sang trò chuyện ?

Sự lạ lùng khiến Tiểu Phi nhất quyết phải bước sang xem hấn là ai ...

Tiểu Phi vừa bước tới, người nọ đã rời ghế đứng lên. Tuy không hề quay đầu lại, nhưng sau lưng hấn y như là có mọc thêm đôi mắt.

Một ý nghĩ chợt loé lên, Tiểu Phi nhẹ mỉm cười:

-Các hạ phải chăng là Thần ưng Ngô lão bộ đầu ?

Người nọ hình như thoáng giật mình, Tiểu Phi đã tiến đến cạnh hấn, thư thả kéo ghế ngồi xuống, cười to nói lời:

-Khắp trong thiên hạ, trừ Ngô lão bộ đầu ra, còn ai có được nhĩ lực kinh người dường ấy ?

Người nọ gượng cười:

-Khắp thiên hạ quả nhiên không chuyện gì giấu nổi Đạo Soái Lưu Hương.

Cho đến bây giờ Tiểu Phi đã nhìn rõ được khuôn mặt của hấn với đôi gò má nhô cao làm đôi mắt sâu như thụt thêm vào trong, ánh mắt ngời ngời linh động, đôi vành tai màu xám trắng nhấp nhóa phản quang, hình như được chế tạo bằng một chất hợp kim y như bạc, giá mà chẳng có chiếc nón che khuất, chỉ thoáng nhìn qua mọi người cũng có thể nhận ra hấn là ai rồi !

Tiểu Phi ha hả cười đáp:

-Gặp nhau một chuyến tại kinh thành, chẳng ngờ cách mấy tháng trời Ngô lão đầu cũng không quên được tiếng nói của Lưu mỗ ... À ! Là thật ! ...

Chàng vụt nhìn sững Ngô lão bộ đầu:

-Hình như cái hôm đó, đệ hình như không có nói lên một tiếng nào trước mặt Ngô lão bộ đầu, tại sao Ngô lão bộ đầu nhận được giọng nói của đệ ?

Thần ứng Ngô lão bộ đầu cười vuốt nhẹ hàm râu :

-Người trong thiên hạ, chẳng những tiếng nói mỗi mỗi chẳng giống nhau, cho đến tiếng bước chân cũng khác hẳn. Đạo Soái Lưu Hương khinh công đệ nhất thiên hạ, tiếng bước chân lại càng khác biệt với người thường, tiểu lão nhi tôi nếu chẳng nhận ra được tiếng bước chân của Đạo Soái Lưu Hương, thì đôi vành tai này thật là đáng vứt cho chó gặm !

Tiểu Phi cười ha hả:

-Bạch Y Thần Nhĩ, quả nhiên danh bất hư truyền !

Chàng chợt cúi đầu hạ thấp giọng:

-Ngô lão bộ đầu từ ngàn dặm xa theo dấu tìm đến đây, phải chăng vì vụ Bạch Ngọc Mỹ Nhân ?

Thần ứng tươi cười lắc đầu:

-Tiểu lão nhi dù có gan bằng trời, cũng chẳng dám đòi lại vật gì trong tay Đạo Soái.

Tiểu Phi nhướng mắt:

-Thế lão Ngô đầu đến đây với mục đích gì ?

Thần Ứng khẽ giọng đáp:

--Tiểu lão nhi vốn đang theo dõi gã Mẫn Thiên Tinh Tiền ma Tử ...

Tiểu Phi ngắt ngang:

-Phải chăng vì cái vụ Thiết Sư Tử Hồ Đồng của bảy năm trước ?

Thần Ứng gượng cười:

-Tiểu lão nhi vốn chẳng biết chuyện này có liên quan tới tôn giá, bằng không đâu dám đa sự làm chi. Tất nhiên, tôn giá cũng hiểu cho, một kẻ đã ăn miếng cơm của công, thì suốt đời khó thoát khỏi vòng nha lại. Có lắm chuyện mình không muốn dự vào, nhưng cứ bị đồn buộc phải nhúng tay.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Câu chuyện bảy năm về trước, tuy rằng Tiền Ma Tử chẳng phải, nhưng Mai Hoa Kiếm và Long Vân Trang chủ quá cậy thế hiếp người, thật cũng đáng hận ! Huống hồ, Tiền Ma Tử vì câu chuyện đó sớm đã bỏ nghề, lui khỏi giang hồ, ẩn lánh đến đây, Ngô lão bộ đầu ở đâu đi đồn một kẻ đã biết hối lỗi vào bước đường cùng ?

Thần Ứng mỉm cười thư thả :

-Tiểu lão nhi sống đến từng tuổi này, lẽ đâu chẳng biết chuyện thiệt hơn phải trái. Đã biết rõ Đạo Soái Lưu Hương có can dự đến vụ này, còn dám đâu gây ra rắc rối nữa ?

Lão thở phào, đổi ngay lối xưng hô thân mật hơn:

-Lão mời công tử sang đây, là vì một khác !

Tiểu Phi nhú mày:

-Việc chi thế ?

Thần Ưng trầm ngâm một lúc, mới chậm rãi lên tiếng:

-Cái bang Bang chủ Nam Cung Linh, mười hôm trước chết tại trên hồ Đại Minh của thành Tế Nam, câu chuyện này chẳng hay Đạo Soái Lưu Hương có biết chưa ?

Tiểu Phi cười nửa mép:

-Ngô lão bộ đầu tất không khi nào lại nghĩ tôi là sát nhân chứ ?

Thần Ưng vội sửa ve tươi cười:

-Lão đầu dám nghĩ quấy thế ? Chẳng qua ...

Tiểu Phi vội hỏi:

-Chẳng qua thế nào ?

Thần Ưng đáp:

-Chẳng qua Nam Cung Bang chủ chết quá thảm khốc, nghe nói sau khi chết còn bị loạn đao phân thân, cho nên môn hạ Cái bang, trên dưới đều thề quyết tìm ra hung thủ !

Tiểu Phi không khỏi nhú mày ...

Vì chàng biết rõ kẻ chém nát thi thể Nam Cung Linh, tất nhiên là cái gã Hắc Trân Châu vì nóng lòng báo thù cha mà làm thế.

Và tất nhiên chàng cũng hiểu là môn hạ Cái bang cho đến bây giờ cũng chưa hiểu rõ âm mưu đen tối của Nam Cung Linh, nhưng chàng không muốn đem việc này nói với bất cứ một ai !

Thần Ưng lại thở dài nói tiếp:

-Cái chuyện mà cao thủ giang hồ thù hằn chém giết nhau, vốn ra Ngô mỗ chẳng nên hỏi đến. Nhưng khổ cái là Ngô mỗ với mấy vị trưởng lão môn hạ Cái bang có tình thâm giao, tình cờ trên dọc đường lại gặp qua bọn họ !

Tiểu Phi vụt hỏi:

-Không lẽ môn hạ đệ tử Cái bang đều nghi tại hạ là hung thủ giết chết Nam Cung Linh ?

Thần Ưng lắc đầu :

-Họ không hề dám nghĩ là công tử, chẳng qua họ đều cho là công tử phải biết rõ hung thủ sát hại Nam Cung bang chủ là ai. Cho nên họ nhờ lão phu khi gặp công tử giúp họ nói một lời, bất luận Đạo Soái Lưu Hương biết hay không biết, chỉ cần Đạo Soái Lưu Hương lên tiếng là Cái bang môn hạ không dám dị nghị chi khác !

Tia mắt vụt ngời lên như điện loé, Tiểu Phi đáp từng tiếng một:

-Chuyện đó, quả tại hạ có biết !

Thần Ưng rúng động:

-Công tử đã biết, vậy có thể nói ra cho biết được chăng ?

Tiểu Phi trầm giọng:

-Cho dù tại hạ có nói ra tên hung thủ là ai, Ngô lão bộ đầu cũng vô phương làm gì hấn, chẳng qua ...

Chàng vụt đứng lên rồi nói tiếp:

-Ba hô sau, tại hoa viên nhà họ Lâm nơi thành Bồ Điền, Ngô lão bộ đầu chịu khó đến đó chờ tại hạ, khi ấy, tại hạ sẽ đem giao hung thủ hạ sát Nam Cung Linh cho !

oOo